

[Ivar Nørgaard.]

siddende regering, når vi skal tage stilling til havretskonferencens resultat og bedømme det i forhold til EF-politikken. Nu kan vi risikere til ulempe for Færøerne, at man gennemfører en EF-fiskeripolitik, hvorved man gør Nordsøen til en EF-indsø. Det er et sandsynligt resultat, når færingerne ikke er med i EF, og det vil være til skade for færingerne, at man får gennemført en sådan EF-ordning, navnlig hvis den bliver gennemført på et tidspunkt, hvor man frygter, at verdenshavretskonferencen vil føre til stor udvidelse af fiskerigrænserne. Så har man forspildt Færøernes muligheder eller i hvert fald vanskeliggjort Færøernes muligheder for at få de fangster, som de ønsker som grundlag. Og når de ikke er medlemmer af fællesmarkedet, kan de heller ikke få disse regionalpolitiske økonomiske tilskud til udbygning af fiskerierhvervet; vi kan formentlig ikke få med i en handelsaftale, at Færøerne skal undergives EFs regionalpolitik.

Videre har jeg altså tilladt mig at antyde en frygt for, at de samme forhold kan komme til at gælde for Grønland, de samme vanskelige forhold, som derfor vil bevirke, at man heller ikke kan sikre dem de tilstrækkelige fiskerimuligheder og heller ikke økonomien bag en regionalpolitik.

Derfor mener jeg altså, at ihvorvel regeringen, som den rigtigt bør gøre, har fulgt færøske politiske interesser og fulgt Færøernes eget ønske om at være uden for medlemskabet af EF, burde man have taget en forhandlingsrunde til for at sikre disse muligheder for en anden EF-politik. Det mener jeg man har forskertset.

Tillisch (FP):

Nu måtte hr. K. B. Andersen forlade tinget for et øjeblik, men jeg vil såmænd heller ikke sige så forfærdelig meget andet, end at når hr. K. B. Andersen mener at kunne drage en subtil sondring imellem dansk udenrigspolitik i al almindelighed og fællesmarkedspolitik, tror jeg, vi bevæger os på spidsfindighedernes overdrev, i hvert fald for så vidt angår den almindelige opfattelse af, hvad der er væsentlig dansk udenrigspolitik i øjeblikket, og navnlig når fællesmarkedets organer og personer drages ind i en debat om så væsentlige ting som udenrigspolitiske spørgsmål og forsvarsspørgsmål.

Jeg mener derfor også, at det er helt rigtigt, når den nuværende udenrigsminister har lagt debatten i dag op på det grundlag, hvor den er lagt. Der finder med rette eller urette en sammenblanding sted af disse ting, og derfor er det også vigtigt, at der ikke sker en formel overskridelse af det afstemningsgrundlag, som den danske befolkning havde den 2. oktober 1972.

Dertil kommer, at det — som jeg var inde på det i mit tidligere indlæg — er vigtigt for mig, at den kontrol, som i større eller mindre grad kan udøves i markedsudvalget, udøves efter de bedste retningslinjer. Jeg vil gerne her takke udenrigsministeren for hans tilsagn om at ville være med til at finde frem til den bedst mulige arbejdsgang dér, også af hensyn til de nye partier, der er kommet til.

Endelig til slut vil jeg gentage fremskridtspartiets helt afgørende synspunkt, at kommer der spørgsmål og problemer op, som går ud over det, som den danske befolkning havde lejlighed til at tage stilling til ved folkeafstemningen, må vi anmode om, at de bringes ud til befolkningen til fornyet afstemning. Jeg mener ikke, at hr. Overgaard Nielsen har ret, når han siger, at en sådan folkeafstemning ikke kan have nogen betydning. En loyal dansk minister — og der er ingen grund til at tro, at vi ikke har en loyal dansk udenrigsminister — vil i en sådan situation tage det fornødne forbehold og forelægge sagen for det danske folk igen.

Arne Christiansen (V):

Hr. Ivar Nørgaard lægger mig nogle meget kategoriske udtalelser i munden, som ikke er fremsat. Jeg må henvise til referatet i så fald. Jeg har ikke sagt, at jeg ønsker COPAs forslag som et alternativ. Det, jeg understregede i formiddags, var, at hvis man herhjemme skulle leve op til de tanker og forslag, som hr. Ivar Nørgaard har fremsat, ganske vist ikke i dette ting, men udenfor, både i skrift og i tale, så er Kommissionens forslag ikke tilstrækkeligt, for det vil kun dække de omkostningsstigninger, der har fundet sted. Det må være rimeligt her at henvise til Romtraktatens art. 39, der klart taler om, at der skal tages hensyn til forbrugerpriserne, men den taler sandelig også om, at der skal skabes dækning for omkostnin-